

[A. M. Hansen.]

minarister eller Lærerskoleelever der tager Undervisning i Sprog. Jeg gaar ud fra, at han paa Grundlag af Besvarelsen herpaa vilde slutte sig til, hvor stor Interessen for de fremmede Sprog er blandt de unge; men det kan man slet ikke, for man maa huske paa, at med den 3-aarige Uddannelse, vi har, er de unges Tid i den Grad optaget af at faa Lektierne terpet igennem, saa de slet ikke faar Tid til Sprogundervisning, udover de allerbedst begavede.

Jeg føler mig overbevist om, at naar Danmarks Lærerforening enstemmigt har vedtaget, at der bør indføres Sprogundervisning paa vore Seminarier, saa er det Udtryk for, hvad de allerfleste af Danmarks Lærere og ogsaa Lærerelever ønsker.

Det vanskeligste ved Overgangstiden er, at man maa kræve nogen Uddannelse i Sprog forud for Optagelsen paa Seminariet. Jeg gaar nemlig ud fra, at skal man naa to Sprog i Seminarietiden, saa er det nødvendigt, at Eleverne har et Grundlag i dem, inden de kommer paa Seminarierne, og jeg ser meget vel, at det for de Seminarieelever, der kommer ude fra Landet, kan være vanskeligt at faa den tilstrækkelige Sprogundervisning; men jeg vil dog mene, at det, efter som Tiden gaar, vil blive lettere og lettere. Det er muligt, at vi i en Overgangstid skal nøjes med eet Sprog, jeg ved det ikke, men det kan vi jo altid drøfte i Udvalget.

Hvis man havde det saadan, som nogle har ønsket det, at eet af Sprogene var obligatorisk og det andet frivilligt, saa gælder det jo ogsaa dér, at Tiden skal tages udenfor Timeplanen til det ene af Sprogene.

For mig gælder det navnlig om at faa begyndt paa denne Sprogundervisning, saa skal det snart vise sig, at der ingen er, der vil undvære den, og saa kan vi altid komme det næste Skridt frem.

Endelig vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Lærerpøvens Afholdelse. Dér forekommer det mig, at der trænges stærkt til en Ændring, og jeg er glad ved, at Eksamensbestemmelserne er formet paa en saadan Maade, at det er muligt administrativt at komme til at ændre meget paa dette Omraade.

Jeg forstaar nemlig ikke, at man vedbliver med den gamle Form for Eksamen. Hvis de nye Fag, vi har drøftet her i Dag, kommer til Eleverne som truende Eksamenskrav, saa er det hele omsonst, saa kommer vi ikke bort fra Lektie læsningen, Eksamenterperiet, og det var jeg glad ved, at den

højtærede Undervisningsminister netop pegede saa stærkt paa i sin Forelæggelsestale.

Jeg tror, det vilde være frugtbart, om der blev lagt større Vægt paa skriftlige Opgaver, ikke blot Eksamensstile, nej, saadan at Elevens skriftlige Arbejder gennem Seminariets to ældste Klasser blev lagt til Grund for Bedømmelsen af Elevens Standpunkt. Det vilde være langt mere fyldestgørende end den mundtlige Eksamens Tilfældigheder. Hvorfor lader man ikke Lærernes Vidnesbyrd om Eleverne faa langt større Vægt, end det nu er Tilfældet? Man bør lade Lærernes Vidnesbyrd om Elevernes Kundskaber og Udvikling faa Indflydelse paa det endelige Eksamensresultat i Lighed med, hvad der nu kun gælder ved Bedømmelsen i praktisk Skolegerning, men som for alle Fags Vedkommende allerede nu praktiseres ved Mellemskoleeksamen, Realskoleeksamen og Studentereksamen.

Hvorfor gør man ikke dette i Seminarierne? Seminarieforsøger Georg Christensen fra Haderslev har i en Tale, jeg har set refereret i „Folkeskolen“, netop peget paa dette, paa Nødvendigheden af at komme bort fra den gamle Form for Eksamen. Han siger:

„Det er ikke Eksamenskravene, der er den afgørende Hindring for ethvert Fremskridt, men Eksamens nuværende Form. Saa længe den er en Huskeprøve i parate Forestillinger, om ogsaa alle kan alt paa en bestemt Dag, vil den virke ødelæggende ind paa Undervisningens Form. Og det er Undervisningens Krav, der maa bestemme den afsluttende Prøve, ikke omvendt Eksamenshensyn, der skal præge det daglige Arbejde. Maalet for dette skal ikke være at tilfredsstille ved et Eksamensbord, men ude i den praktiske Lærergerning.“

Det er Ord, jeg kan give min fulde Tilslutning. Det er netop det, det drejer sig om, at vi faar vor Eksamen lagt saaledes, at den ikke bliver en Hindring for et virkeligt dybtgaaende selvstændigt Studium, som kan dygtiggøre og modne Lærereleverne. Det skulde glæde mig, hvis den Tid var nær, da vi kunde komme bort fra disse Bestemmelser, altsaa de nuværende Eksamensbestemmelser, thi jeg tror, det vil betyde en virkelig bedre Læreruddannelse.

Det er slet ikke min Mening, at vi skal ordne det saaledes, at Lærerne kan liste sig igennem et 4-aarigt Seminarieophold og komme ud derfra uden Kundskaber. Selvfølgelig skal der arbejdes. Men der er ogsaa rige Muligheder for at naa dertil uden at